

Uit de rede van Koningin Juliana voor het Amerikaanse Congres op 3 april 1952

Op 3 april 1952 hield koningin Juliana een vrede toespraak voor het Amerikaanse Congres. De Koude Oorlog was op dat moment in volle gang. De koningin kreeg na afloop van haar pacifistische rede een staande ovatie van de Amerikaanse politici. In Nederland fronsten veel van hun collega's de wenkbrauwen. (ontleend aan: historiek.net)

"Voordat u ons te hulp kwam, hadden we al een kameraadschap bestaande uit een nauwe verwantschap van afkomst en een overeenkomst in onze nationale geschiedenis, zijnde de groei als onafhankelijke en democratische naties. Wij lijken zelfs enkele van onze deugden en ondeugden te delen. Toch blijft het altijd nodig om ons begrip voor elkaar te verdiepen; wij hebben dit meer nodig dan al het andere, nu het contact tussen de mensen steeds hechter wordt, zijn wij ons er nog nooit zo van bewust geweest dat wij in deze wereld een samenwerking nodig hebben die zo intiem is als die tussen cellen van één lichaam."

"(...) het gevoel van vriendschap (...) voortkomend uit dat algemene en zeer diepgewortelde gevoel van verbondenheid, de broederschap en het samenleven van alle mensen. Eén menselijk ras, onder de wet en de liefde van één God. Onze menselijke wetten proberen van verre de goddelijke wet te volgen. Meestal falen ze, maar ze streven verder."

"We leven momenteel aan het begin van een tijd waarin we moeten proberen dit als één menselijk ras te doen; de mensheid in één soort. Een gespleten mensheid is als een gespleten persoonlijkheid; zij is geneigd van kwaad tot erger te gaan, terwijl zij haar eenheid van bestemming terugvindt, tot gecoördineerd denken komt, en gezond en gelukkig wordt. Het gezonde deel van de geest van de mensheid moet zich altijd bewust zijn dat het verantwoordelijk is voor het andere deel. De gezonde helft is aangewezen om de andere helft te redden."

"Ik wil niet zo kortzichtig zijn om u te vragen de belangen van Nederland in het bijzonder of zelfs die van Europa voor ogen te houden. Wat ik wel wil bepleiten zijn de belangen van de wereld als geheel."

"Alleen een grote visie zal ooit de weg vinden uit de universele angst voor oorlog en vernietiging." (...) Ik denk dat de uitdaging van onze tijd erin bestaat een duidelijke opwaartse trend in te zetten naar een hogere eenheid en welzijn dan we ooit eerder hebben bereikt. (...) Wij zullen er misschien in slagen (...) een nauwere samenwerking mogelijk (te) maken tussen de landen die zich bewust zijn van het allesoverheersende belang van de integratie. (...) Als we de instrumenten maar goed zouden gebruiken en de beste geesten op de moeilijkste posten zouden plaatsen, zouden we misschien resultaten kunnen bereiken die zouden aantonen dat de offers die in werkelijkheid zijn gebracht, een geluk bij een geluk blijken te zijn."

"De Verenigde Naties staan nog in de kinderschoenen en hoewel zij op sommige gebieden be- moedigend succesvol zijn, kampen zij met de grootste moeilijkheden. En toch, wie zou de waarde van een dergelijke wereldorganisatie in twijfel trekken als de meest essentiële vorm die we nodig hebben om deze ontwikkeling te dienen?"

"Onze materiële middelen in Nederland zijn niet groot genoeg om belangrijke voorraden te sturen of financiële hulp te verlenen aan achtergestelde gebieden. Wij kunnen echter wel deelnemen aan de export van vaardigheden, het zenden van technische experts die deze landen laten zien hoe ze zichzelf kunnen helpen."

"Het is mijn oprechte hoop dat op een gedenkwaardige dag de enorme productieverhoging die nu door de herbewapening wordt geëist, zal worden omgezet naar het tegemoet komen aan de eisen van deze enorme ontwikkelingsprojecten."

(citaten gekozen door Yosé Höhne Sparborth)